

indult. Még maradt kerekén öt perce, hogy ideérjen. Legrosszabb esetben is minimum négy, bár eddig összesen egy alkalommal sikerült ilyen gyorsan ideérnie.

Oldalra fordult és a sötét útra szegezte a tekintetét.

Minden készen állt, erről ő maga gondoskodott. Tegnap este, miután a nő végzett az esti kocogásával, követte a park legfelsőbb részéig és megkezdte az előkészületeket. Hozott magával egy légpuskát, amit még gyerekkorában csent el az egyik szomszédos házból, és egy jól irányzott lövéssel kilőtte az egyedüli lámpát, ami megvilágította az útszakaszt. Persze a hold fénye még így is biztosított némi fényt, amit nem is bánt. Így könnyen kiszúrja, ha az emelkedő alsó részére ér. Ezt követően pontosan lemérte a megfigyelőhely és a szűk sétálóút közötti bozótos részt. Húsz méter, tizennyolc lépés, amit nyolc másodperc alatt képes megtenni. Futva négy alatt. A biztonság kedvéért csinált egy szimulációt is a terv tökéletes végrehajtása érdekében. Számítása szerint az egész maximum tíz percet fog igénybe venni, viszont gyorsan kell cselekednie annak tudatában, hogy ez a terv legbizonytalanabb pontja. Hogy egy véletlenül arra járó ember meglássa, arra csekély az esély, mivel ez a park legritkábban látogatott része. Különösen este tíz óra után. Ha ez mégis megtörténne, akkor kénytelen lesz improvizálni. Ezt a minimális kockázatot vállalnia kell. Isten akaratából.

Kilazította a kesztyű szárát és felhúzta a kezére. Aztán következett a maszk, majd letépte a kondom felső borítását és zsebre rakta.

Kettő perc maradt.

Megmarkolta az ütő szűk nyelét és egy picit lejjebb lépett. Éppen csak annyival, hogy még a zöld ágak takarásában maradjon. Majd felnézett az égre és végigpörgette magában a következő percek eseményeit. Mindenre gondolt. Minden lehetséges forgatókönyvre.

Egy perc maradt.

Mély levegő be. Adrenalin. Heves szívdobogás. Szinte hallotta a másodpercmutató halk kattogását, ahogy egy ember hátralevő idejének gyors fogyatkozását jelzi. És meglátta. A kanyargós út felső részén megcsillant a barna szempár. Apró léptekkel haladt előre az út sáros, lejtős oldalán. Nem siet, futott át a férfi fején. A halál torkában mintha minden kicsit lelassulna. Aztán megáll, mint egy kazetta, amin beakad a szalag. Pár pillanattal később, ahogy közelebb ért, kirajzolódott a nő áramvonalas teste is, majd amikor már csak tizenöt méter választotta el őket egymástól, a férfi kibújt a rejtekhelyéről szolgáló növények mögül és tett két gyors lépést a nő irányába. Aztán hirtelen, mintha minden felgyorsult volna. Két lendületes szökkenéssel az út közepére ugrott, és amikor már csak pár méter távolság maradt köztük, ütésre emelte a fémrudat. Ám az utolsó pillanatban, mielőtt lesújtott volna, a talpa megcsúszott az iszapos talajon, és hogy el ne veszítse az egyensúlyát, egy biztosító lépést kellett tennie oldalra.

Másfél másodperc. Mindössze ennyire volt szüksége, hogy visszanyerje a stabilitását és újból megcélozza a nő fejét. Aztán lesújtott.

Andrea látta a sötét árnyat, ahogy kiugrik a fák közül. Egyenesen elé dobbant, majd váratlanul megtorpant. Olyan volt, mint egy kóbor állat, ami lesből várt az áldozatára. A másodperc töredéke alatt lehetőségek sokasága villant át a fején, egy dolgot azonban egyből megértett. Veszélyben van. Veszélyben az élete. Próbált megállni olyan gyorsan, ahogyan csak tudott, de a reakciósebessége és a latyakos talaj ellentmondott az akaratának. Amikor már majdnem beleütközött az utat eltorlaszoló testbe, az hirtelen, minden előzmény nélkül oldalra billent szabadon hagyva a mögötte elterülő útszakaszt. A szeme sarkából még látta, hogy egy hosszú, fémes tárgyat tart a kezében.

Egy másodperc. Mindössze ennyire volt szüksége, hogy a lendületét kihasználva oldalra vesse magát, a biztonságot nyújtó bozótos irányába. Aztán már csak a csattanást hallotta.

Eltalálta. A férfi ebben teljesen biztos volt, de nem ott és úgy, ahogy szerette volna. Elöntötte a méreg. Hiszen annyiszor gyakorolta otthon. Annyi fabábút zúzott szét a ház pincéjében. És most mégis megtörtént az, amit mindenképpen szeretett volna elkerülni. Hibázott. Először, de hibázott.

Gyorsan körbepillantott, de sehol nem látott senkit a nőn kívül, aki pár méterrel arrébb repült a fűvel tarkított mélyedés felé. Gyorsan kell cselekednie. Minél gyorsabban.

Határozott léptekkel az összecsuklott nő mellé lépett, majd lehajolt és erősen megmarkolta a nyakát. A kesztyű vékony volt, mégis nehezen engedte át a bőrfelületen a test lüktető ritmusát. A nő élt. Eszméletlen volt, de még lélegzett. Megragadta a lábát, majd először egyenesen akarta keresztülhúzni a testet a sűrűbb terület felé, de a domb meredeksége és a magas fű miatt végül meggondolta magát és a kerülőutat választotta. Fél perc. Nagyjából ennyi idő alatt sikerült elérnie az erdő legsötétebb pontját, ahova kiterítette a nőt. Aztán nekilátott a második menetnek.

Egy apró fénycsóva villant meg Andrea szeme előtt. Először azt hitte, csak álmodik, és még rá is csodálkozott a messzeségben világító teliholdra. Akár egy kisgyerek. Aztán megérkezett a fájdalom, erősebben, mint valaha. És hirtelen eszébe jutott a sötét alak és a mindent elhomályosító vasrúd. Oldalba kapta az ütést. Hallotta a csontok reccsenését, ahogy földet ért, aztán minden elsötétült előtte. Nem tudta mennyi idő telhetett el, mire újra ki tudta nyitni a szemét, de azt rögtön látta, hogy a világosság sokkal távolabb került tőle. Érezte a fűszálak harmatos ízét a szájában, miközben a széles lombkoronák sötét felhő módjára zártak össze fölötte. Amint levegőhöz jutott, üvölni próbált, de a fájdalom elszorította a torkát. Végül egy árva hangot sem tudott kipréselni magából. Igyekezett visszanyerni a lélekjelenlétét, de nem tudta irányítani a gondolatait. Pánikba esett, és sokkos állapotba került. A szíve örült gözmozdony módjára pumpálta a vért a testében, amitől a bordája elviselhetetlen lüktetésbe kezdett. Fogalma sem volt, mi történhetett. Az elméje nem akarta összerakni a képkockákat, de

legbelül már az első pillanattól kezdve tudta, hogy valaki bántani akarja őt. A felismerés örjítően hatott rá.

Résnyire nyitotta a szemeit és próbált valami támpontot keresni, hogy megértse, mi történik. Csupa sár volt körülötte minden, és az egész teste fürdött a latyakban. Két bokor közé volt beékelve, de azon túl nem látott semmit. Aztán hirtelen felfigyelt egy hangra, ami valahonnan a feje mögül érkezett. Mintha halk lépések lennének. Igen, határozottan volt valami mellette, de nem tudta elfordítani a fejét. Talán ha egy kicsit feljebb csúszna, akkor látná, hogy mi az. A bal keze nem működött, akárhogy igyekezett mozgásra bírni, viszont a lábai engedelmeskedtek az akaratának. Ám mielőtt feljebb rúgta volna magát, váratlanul megjelent előtte az árny, ami korábban az útra vetődött. A feje teljesen beleolvadt a sötétbe, mintha nem lett volna arca. Ahogy végignézett rajta, észrevette, hogy egy hosszú kést tart a kezében és közeledik hozzá.

Andrea nem akart szenvedni... Nem akart meghalni!